

Sygn. akt V KK 3/23

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 8 lutego 2023 r.

sprawy **T. K.**

skazanego za czyny z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. i inne

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 15 lipca 2022 roku, sygn. akt IV Ka 403/22

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie

z dnia 10 lutego 2022 r., sygn. akt II K 314/21

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego T. K. z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 10 lutego 2022 r., sygn. akt II K 314/21, uznano T. K. za winnego dokonania zarzucanych czynów: z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k., za który wymierzono karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, z art. 178a § 1 k.k., za który wymierzono karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz z art. 62 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, za który wymierzono karę 2 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym kary te połączono i orzeczono karę łączną w wymiarze 5 lat pozbawienia wolności, a okres tymczasowego aresztowania zaliczono na jej poczet. Ponadto, wobec

oskarżonego orzeczono środki karne: zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio i zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat, które połączono i orzeczono łączny środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio, a także zasądzono od T. K. po 10.000 zł tytułem „częściowego zadośćuczynienia” na rzecz oskarżycieli posiłkowych J. K. i Ł. K. oraz rozstrzygnięto o dowodach rzeczowych.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego, wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 15 lipca 2022 r., sygn. akt IV Ka 403/22, zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, że karę za czyn z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. podwyższono do 7 lat pozbawienia wolności, zaś karę łączną - do 8 lat pozbawienia wolności, ponadto zastąpiono w sentencji nazwę „częściowego zadośćuczynienia” sformułowaniem „nawiązki”, a w pozostałym zakresie wyrok utrzymano w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, zaskarżając go w części dotyczącej podwyższenia kary za czyn z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. oraz dotyczącej utrzymania w mocy wyroku w pozostałym zakresie, zarzucając:

„1) w części dotyczącej podwyższenia kary za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k. do wysokości 7 lat pozbawienia wolności (pkt 1 wyroku): rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wydane rozstrzygnięcie, tj. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k. poprzez nadanie okolicznościom obciążającym oskarżonego nadmiernego znaczenia z jednoczesnym zignorowaniem okoliczności łagodzących, co doprowadziło do bezzasadnego podwyższenia kary pozbawienia wolności i wydania rażąco niesprawiedliwego orzeczenia w tym zakresie,

2) w części dotyczącej utrzymania w mocy wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim (pkt 11 wyroku):

a) rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia, tj. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez brak

uwzględnienia na korzyść oskarżonego wniosków wynikających z dowodu w postaci „Opinii nr [...]” z dnia 8 lipca 2022r., a to (i) braku związku przyczynowego pomiędzy przekroczeniem dopuszczalnej prędkości przez oskarżonego, a możliwością uniknięcia wypadku, (ii) braku możliwości zatrzymania pojazdu przez oskarżonego jadącego zarówno z prędkością 62 km/h, jak i 50 km/h, w związku z nagłym wyjściem przez pieszego zza jadącego z przeciwnego kierunku pojazdu, (iii) oświetlenia pieszego i jego widoczności na chwilę przed wypadkiem - które to wnioski stoją w oczywistej sprzeczności z opinią nr [...] z dnia 14 czerwca 2021 r. sporządzoną przez biegłego Z. B., a w konsekwencji w sprawie zaistniały niedające się usunąć wątpliwości, które nie zostały rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego,

b) rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia, tj. art. 368 § 2 k.p.k., poprzez pozostawienie bez rozpoznania wniosku dowodowego obrońcy o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii sprawdzającej ze względu na jego oparcie na tych samym podstawach faktycznych i dotychczasowe jego rozpoznanie, w sytuacji gdy dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z „Opinii nr [...]” z dnia 8 lipca 2022r. ujawniło nowe istotne wnioski dotyczące przebiegu zdarzenia i wpływu oskarżonego na jego finał, które stoją w oczywistej sprzeczności z wnioskami wyrażonymi przez biegłego Z. B. w opinii nr [...] z dnia 14 czerwca 2021 r., a tym samym jako konieczne jawiło się dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii sprawdzającej celem dokonania prawidłowej oceny ww. wzajemnie sprzecznych ze sobą wniosków.”

Mając na uwadze powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w Opocznie wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Przypomnieć należy, że kasacja nie stanowi trzeciej instancji rozpoznawania spraw karnych, lecz jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, a zarazem i środkiem kontroli prawomocnych orzeczeń sądowych. To sprawia, że postępowanie kasacyjne prowadzi tylko do oceny kasacji w aspekcie rażącego naruszenia przepisów prawa przez sąd odwoławczy, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a nie zaś do merytorycznego rozpoznania sprawy, w której kasacja została wniesiona (zob. postanowienie SN z 25 lutego 2014 r., IV KK6/14). Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2014 r. IV KK 125/14).

Odnosząc się do pierwszego zarzutu dotyczącego podwyższenia kary za czyn z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k. do wymiaru 7 lat pozbawienia wolności, wskazać należy, że uważna lektura uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego prowadzi do odmiennych wniosków od wskazanych przez autora kasacji. Sąd Okręgowy szczegółowo bowiem umotywował podwyższenie kary za czyn śmiertelnego potrącenia pieszego, uznając, że okoliczności obciążające nie zostały dostatecznie uwzględnione przez Sąd I instancji. Sąd ten uznał, że zachowanie oskarżonego na drodze przy panujących nienajlepszych warunkach pogodowych było wysoce naganne, brawurowe, wręcz „szalone”. Sąd Okręgowy szczegółowo wymienił okoliczności obciążające, w tym prowadzenie pojazdu przez oskarżonego w stanie wysokiego stężenia środków odurzających we krwi czy nieudzielenie pomocy medycznej potrąconemu mężczyźnie, ale – wbrew twierdzeniom skarżącego – nie zdyskredytował przy tym okoliczności łagodzących, które zostały uwzględnione przez Sąd I instancji (część 3.2 uzasadnienia). Zauważenia przy tym wymaga, że w apelacji obrońca nie kwestionował kary (lecz sprawstwo) oskarżonego w zakresie czynu z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k., toteż analiza Sądu odwoławczego w zakresie kary za ten czyn z oczywistych względów koncentrowała się bardziej wokół argumentacji zawartej w apelacji prokuratora, co nie znaczy, że została dokonana w sposób stronniczy.

Kolejne zarzuty kasacji ze sfery gromadzenia i oceny dowodów również należy uznać za oczywiście bezzasadne. „Brak uwzględnienia na korzyść oskarżonego wniosków” z przedstawionej i dopuszczonej na wniosek obrońcy oskarżonego opinii prywatnej w toku postępowania apelacyjnego nie stanowi żadnego naruszenia. Sąd odwoławczy miał prawo ocenić wartość dowodową przedstawionej opinii z zakresu rekonstrukcji wypadku komunikacyjnego według własnego uznania, a subiektywny pogląd obrony w zakresie oceny tego dowodu nie jest wystarczający do jej podważenia. Sąd ten nie dostrzegł żadnych, a tym bardziej oczywistych, sprzeczności między dotychczasowymi opiniami biegłego sądowego Z. B., a prywatną opinią złożoną przez obrońcę oskarżonego, co rzetelnie umotywował w uzasadnieniu. Obrońca nie wykazał żadnych wadliwości logicznych w ocenie rzeczowej opinii, skupiając się na pominięciu przez Sąd kwestii dotyczących wpływu przekroczenia prędkości na zaistnienie zdarzenia. Tymczasem Sąd II instancji ustosunkował się do tego zagadnienia nie wyrażając żadnych zastrzeżeń do opinii prywatnej w tym przedmiocie, słusznie je jednak oceniając jej znaczenie w kontekście zarzucanego czynu polegającego na niezachowaniu reguł ostrożności przy zbliżaniu się do przejścia dla pieszych i w konsekwencji nieustąpienia pieszemu pierwszeństwa. Również kwestia widoczności pieszego i jego oświetlenia, a także ewentualnego oślepienia kierowcy, nie tylko w kontekście opinii biegłych, ale również istotnego w sprawie dowodu z nagrania z policyjnego wideorejestratora, została rzetelnie przeanalizowana przez Sąd, przy czym także zachowanie pokrzywdzonego (częściowe przyczynienie), na które wskazywali obaj biegli, zostało przez ten Sąd uwzględnione. Sąd odwoławczy trafnie odniósł się w uzasadnieniu wyroku do zarzutu z art. 368 § 2 k.p.k., a więc do kwestii zasadności dopuszczenia dowodu z opinii sprawdzającej, uznając, że nie zachodzą sprzeczności między dotychczas dopuszczonymi w sprawie, łącznie trzema, opiniami w zakresie rekonstrukcji przebiegu wypadku komunikacyjnego, a celem postępowania karnego nie jest mnożenie opinii biegłych tylko dlatego, że nie satysfakcjonują jednej ze stron.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 k.p.k. bezwzględnych przyczyn odwoławczych ani innej rażącej obrazy prawa mogącej mieć istotny wpływ

na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego, jako oczywiście bezzasadnej.

Dostrzegając pobyt T. K. w zakładzie karnym oraz zwolnienie od kosztów sądowych w obu instancjach, Sąd Najwyższy postanowił zwolnić skazanego również od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.